

Povídky novoměstské

Želvička

Byla jednou želvička jménem Zuzanka. Zuzanka byla trochu zvláštní želvička, protože měla zvyk si dávat velké cíle a pak přemýšlet, jak jich dosáhnout. Jednoho dne si například řekla: „Chci se naučit létat!"

Samozřejmě, že většina ostatních želviček se smála a říkala jí, že to není možné. Ale Zuzanka byla odhodlaná.

Takže začala s tréninkem. Každý den vylezla na strom a zkoušela „létat" (což spíš připomínalo spadnutí). Po několika dnech zkoušení se jí podařilo skočit z větší výšky, alespoň na želviččí poměry.

Jednoho dne při jednom ze svých pokusů si všimla vlaštovek, jak lehce krouží ve vzduchu. „To je to!" řekla si Zuzanka. „Musím se naučit od těch vlaštovek!"

Takže se rozhodla přiblížit se k jedné vlaštovce a zeptat se jí na radu. Vlaštovka, trochu zaskočená tím, co slyšela, odpověděla: „Ale milá želvičko, nesnaž se létat. Ty jsi skvělá právě taková, jaká jsi!"

Zuzanka si to uvědomila. Možná byla opravdu skvělá jen jako želvička. A tak se rozhodla, že bude pokračovat v plazení se po zemi a užívat si svůj želviččí život naplno.

A když se ostatní želvičky ptaly, proč se nevrací na strom, Zuzanka jim odpověděla s úsměvem: „Protože jsem si uvědomila, že na želvičku, která se snaží létat, je opravdu vtipný pohled!"

Přátelství

Byla jednou, ne někde v daleké galaxii, ale právě tady, na naší malé planetě Zemi, skupina zvláštních bytostí, která se sešla v nepravděpodobných okolnostech. Jednalo se o mravence a slona.

Ano, mravenci, ti malí nevýrazní tvorovečkové a slon, ten velký a impozantní kolos. Náhodně se potkali uprostřed lesa. Slon, který byl větší než život, a mravenci, kteří se snažili přežít v tomto obřím světě.

Na začátku to vypadalo trochu neohrabaně. Slon každým krokem ohrožoval mravence, kteří se snažili uniknout ze svých malých cestiček svými malými pacičkama. Ale postupem času se začali potkávat každý den.

Slon, který byl zvědavý na drobné bytosti, které se mu staly tak blízkými, začal trávit čas tím, že se skláněl k zemi a poslouchal jejich příběhy. Mravenci zase zjistili, že slon může být velkým spojencem při jejich dobrodružstvích v lese.

A tak se stalo, že mravenci našli ve slonovi ochránce a přítele, zatímco slon nalezl ve svých malých družích protějšek, který mu ukázal, že velikost není vždycky to nejdůležitější.

A tak společně procházeli lesy, obdivovali krásu přírody a sdíleli příběhy. Přestože bylo jejich přátelství neobvyklé, bylo to jedno z nejvzácnějších a nejkrásnějších, co kdy Země spatřila.

Botička

Byla jednou malá botička jménem Bertík. Bertík byl velmi pyšný na svou práci – chránil nohu svého majitele před různými nebezpečími na světě. Jednoho dne se však Bertíkovi stalo něco neobvyklého.

Když se jeho majitel vypravil na procházku do parku, Bertík se rozhodl, že dnešní den bude jiný. Když majitel nevěnoval pozornost, Bertík se náhle oddělil od nohy a utekl!

Majitel byl zmatený a hledal Bertíka všude možně. Bertík se však schoval v trávě a pozoroval svého majitele, jak ho zoufale hledá. „To je zábava!“ pomyslel si Bertík a usmál se, jak nejlépe dovedl.

Když se majitel konečně vzdal a smutně odešel domů, Bertík se rozhodl, že už je čas se vrátit. Nechtěl, aby jeho majitel trpěl, a tak se vrátil na své místo na noze a předstíral, že se nic nestalo.

Majitel byl samozřejmě šťastný, že je Bertík zase „nalezen“. Ale Bertík věděl, že ten den byl pro něj docela dobrodružný. A od té doby, když si chtěl zahrát, raději si hrál schovaný ve své botě, aby svého majitele nevyděsil!

Svět pohádek

Byla jednou princezna jménem Kateřina, která žila v krásném zámku uprostřed lesa. Kateřina byla nejen krásná, ale také měla smysl pro humor.

Jednoho dne se rozhodla, že se nudit nebude a vyrazí do lesa na výlet. Vzala si s sebou koš s jídlem a přemýšlela, co by dnes mohla udělat, aby si zkrátila čas.

Při svém putování lesním chodníčkem narazila na skřítka jménem Šíma, který byl zrovna zaneprázdněný hledáním svého ztraceného kloboučku.

„Co se děje, Šímo?“ zeptala se ho Kateřina s úsměvem.

„Ztratil jsem svůj klobouček! Nemůžu se vrátit do své skřítkovské vesničky bez něj,“ sténal Šíma. Princezna Kateřina se pousmála a řekla: „Neměj strach, pomohu ti ho najít!“ Společně se vydali na hledání.

Procházeli les a hledali všude možně. Nakonec se klobouček našel – byl na hlavě zajíce, který si ho nejspíš vzal mylně za svůj vlastní.

Kateřina se rozesmála a Šíma se usmál. Vrátili se zpět do vesničky, kde na ně čekali

zvědaví skřítkci. Když spatřili klobouček na hlavě zajíce, všichni se rozesmáli a oslavovali.

Od té doby byl Šíma opatrnější se svými kloboučky a Kateřina získala nového kamaráda ze skřítkovské vesnice. A tak princezna Kateřina a skřítek Šíma trávili společně spoustu času, prováděli různé šprýmy a smáli se dobrodružstvím, která zažívali.

Velikonoce

Byla jednou ve vesnici jménem Veselá Políčka malá slepice jménem Květinka. Květinka byla velmi zvědavá slepice a vždycky se snažila být v centru dění.

Blížily se Velikonoce a Veselá Políčka byla plná příprav na slavnostní oslavu. Všichni obyvatelé vesnice se chystali na tradiční velikonoční jarmark a přípravu velikonočního snídaňového stolu.

Květinka se rozhodla, že bude mít o těchto Velikonocích hlavní roli. Rozhodla se, že bude hledat a nosit nejlepší velikonoční vejce do vesnického kostela, kde se měla konat slavnostní mše.

Ale Květince nebylo vždy snadné najít ta nejlepší vejce. První vejce, které našla, bylo malé a roztomilé, ale trochu nepravidelného tvaru. Druhé vejce, které objevila, bylo obrovské a dokonale vybarvené, ale bohužel bylo také prázdné.

Nakonec, po mnoha dobrodružstvích a hledáních, se Květince podařilo najít vejce, které bylo přesně takové, jaké hledala – krásně vybarvené, rovnoměrného tvaru.

S velkou radostí a hrdostí nesla Květinka toto vejce do kostela, kde bylo vystaveno na hlavním oltáři. Všichni obyvatelé Veselých Políček obdivovali Květinku za její úsilí a nadšení.

A tak se Veselá Políčka setkala ve společenství, aby oslavila Velikonoce s radostí a štěstím, s Květinkou v čele, která se teď stala skutečnou velikonoční legendou ve vesnici.

Autor: Svatopluk Řehák, 9. B